

които публично сж вписаны въ *Фирманя* на тѣхното опредѣленіе, сж были съкога уважаемы.

« Туй уваженіе къмъ бездаждіето, което отъ старо време сж е осветило за Христіенскитѣ общини, никога не допрости на В. Порта да съдѣйствува за удовлетвореніето на желаніята на не Мюсулманскитѣ си подданици, особено колкото са касае до Българскыя народъ, който отъ толкози години са старае да отхвърли Гръцкото духовенство отъ народнитѣ си църкви. При сичкото си искрено расположение, за да земе предъ видъ тѣзи желанія, Императорското Правителство са принуди да остане зритель на стараніята на Българитѣ Свои подданици, касателно до реченныя предметъ, като са бои да не умали властѣта на Гръцкыя Цари-градскый Патріархъ и докачи привилегіитѣ му, между които са причислява и правото му да опредѣля началницитѣ на Българската Църква (*).

(*) Тры години почти подиръ горѣизлагаемыя Мемуаръ, Императорското Правителство не можи вече хладнокрвнѣ да глѣда Българитѣ отъ една страна да са оплакватъ, а Гръцката Патріархія отъ друга да си постоянствува съ «*non possunt*» та за рѣшеніето на Българо-Гръцкыя Църковенъ въпросъ издаде слѣдующія Фирманѣ:»

Образъ на Императорскыя Фирманъ.

(«8 Зил-хидже 1,286 — 27 Февруарій 1870»).

Всѣгдашното Ми най-главно желаніе е щото сичкитѣ жители и Мой вѣрны подданици, които населяватъ областитѣ на Високата Ми Имперія, да са намѣрватъ отъ съка страна въ спокойствіе и въ съко отношеніе да са ползоватъ отъ изыскуемата безопастность на тѣхното вѣроисповѣданіе, и въ сичко друго да съдѣйствуватъ до колкото имъ съответствува въ непрестаннополагаемитѣ отъ Насѣ старанія, за достигваньето на благоденствието и благополучіето на Държавата и за напредъка на цивилизаціята, и да живеѣйтъ въ взаимна любовь и единогласіе, какъто патріотизамътъ и цивилизаціята го изыскватъ.

Противъ туй Мое желаніе, породената отъ нѣколко